

Haig de reconèixer que Jeffers ha estat per a mi tot un descobriment. Són poques les traduccions al català de la seua obra, però he pogut aprofundir-ne estirant del fil internètic. Me'l vaig topar per primera vegada a l'antologia «*Poesia anglesa i nord-americana contemporània*» (Ed. 62, Barcelona, 1994), a cura de D. Sam Abrams. Un dels dos poemes antologats, titulat «*Els lapidaris*», en versió de Marià Villangómez, m'agradà molt i m'animà a indagar-ne una mica més. Exemple d'aquesta recerca virtual és «[The Selected Poetry of Robinson Jeffers](#)» (el podeu llegir *online*, sencer i en anglès). En el vídeo-poema següent, Jeffers torna a destil·lar el seu personal misticisme amb el mateix alambí dels darrers versos de «*Penyal i falcó*», del qual també trobareu una [versió audiovisual](#) en aquest blog: «*Which failure cannot cast down / Nor success make proud*». És el vitalisme que Jeffers admira, aquell «*que el fracàs no pot esfondrar ni l'èxit enaltir*». Jeffers intercanvia aquells [símbols](#) i ara, en aquest «*Joy*», són la muntanya, les estrelles i els ocells els que han d'encarnar la pau i l'enteresa en la meravellada mirada del poeta, per a qui l'alegria és, només, una cosa «*millor*» que la tristesa, però no excepcional ni extraordinàriament («*great*») valorable. Pel seu desencant amb el futur de la humanitat, li penjaren l'etiqueta de pessimista. Personalment, jo no ho veig així. Hi ha distanciaments i reprovacions punyents («*el defalliment de la teva raça*»), però també basteix símbols i imatges força reconfortants. Jeffers va ser un defensor de l'«*inhumanisme*». Tal com s'explica a la [Wikipedia](#) anglesa, per a ell la humanitat és desorbitadament antropocèntrica, massa indiferent a la «*sorprenent bellesa de les coses*». Aquesta manera de pensar i sentir no és ni pessimista ni misàntropa. Cerca un raonable despreniment de les usades normes de conducta i, en comptes de parlar de l'amor, l'odi i l'enveja -sentiments, per a al poeta, extremadament religiosos-, intenta satisfer la nostra necessitat (la que ens queda) d'admirar la grandesa i l'alegria en la bellesa.

[Versió MP3](#)

JOY

Though joy is better than sorrow joy is not great;
Peace is great, strength is great.
Not for joy the stars burn, not for joy the vulture
Spreads her gray sails in the air
Over the mountain; not for joy the worn mountain
Stands, while years like water
Trench his long sides. «I am neither mountain nor bird
Nor star; and I seek joy.»
The weakness of your breed: yet at length quietness
Will cover those wistful eyes.

[Robinson Jeffers](#)

ALEGRIA

Per bé que l'alegria és millor que la tristesa, l'alegria no és extraordinària;

La pau és extraordinària, l'enteresa és extraordinària.

No d'alegria espurnegen les estrelles, no d'alegria el voltor

desplega a l'aire els seus grisos velams

sobre la muntanya; no d'alegria la corcada muntanya

hi roman, mentre els anys com l'aigua

hi solquen vastes fondalades. «Jo no sóc muntanya ni ocell

ni estrella, i percaço l'alegria.»

El defalliment de la teva raça: tot i així, l'assossec

agombolarà encara aquests ulls somiadors.